

# Twórczość w edukacji

---

## Pedagogika twórczości w edukacji, profilaktyce i wychowaniu składnikiem nowoczesnej szkoły

Problematyka twórczości i metod rozwijania potencjału twórczego dzieci, młodzieży i dorosłych stała się w ostatnich latach niezmiernie popularna. Zajmują się nią przedstawiciele tak różnych dyscyplin naukowych, jak filozofia, psychologia, pedagogika, socjologia, nauka o zarządzaniu i przedsiębiorczości, inwentyka techniczna, a nawet parapsychologia i inne dyscypliny niekonwencjonalne. Każda z tych dziedzin definiuje proces twórczy i dzieło twórcze na swój własny sposób, akcentując w zjawiskach twórczych tylko pewne wybrane elementy.

Psychopedagogika twórczości jednoczy te różnorodne koncepcje i stanowiska teoretyczno-metodyczne, rozwijane na gruncie psychologii twórczości, eksperymentalnej psychologii poznawczej, psychoedukacji i poradnictwa oraz pedagogiki twórczej aktywności, metodyki działalności kulturalno-oświatowej, animacji społeczno-kulturalnej i teorii wychowania estetycznego. W prosty sposób adaptuje współczesną szkołę na gruncie psychodydaktyki kreatywności pomagając jednostkom oraz grupom w tworzeniu i rozwoju postawy twórczej, w szczególności zaś obejmuje:

- konstruowanie, wdrażanie oraz weryfikację metod i technik diagnozowania zdolności i postaw twórczych uczniów, wychowanków, klientów;
- tworzenie, wdrażanie i rozpowszechnianie metod, technik i środków dydaktycznych, umożliwiających rozwijanie zdolności i dyspozycji twórczych;
- badanie i ocenę wartości różnorodnych nowości pedagogicznych;
- rozwijanie i weryfikację teorii opisujących, wyjaśniających i oceniających przejawy twórczej aktywności dzieci i młodzieży, poszukiwanie prawidłowości odnoszących się do tej aktywności oraz heurystycznych zasad jej pobudzania i wzmacniania.

Należy podkreślić, że szkoła i klasa w ujęciu psychopedagogiki twórczości to miejsca systematycznego i zorganizowanego kształcenia, w których nauczyciel występuje w roli inicjatora procesów twórczych. W związku z tym jest on zobowiązany do organizowania takich sytuacji dydaktycznych, które zainspirują dzieci do podejmowania działań twórczych, ułatwiających poznanie otaczającej rzeczywistości oraz praw rządzących światem. Trzeba dodać, że różnorodne formy ekspresji sprzyjają twórczości, pobudzają zainteresowania i zaangażowanie dzieci. Dzięki temu praca szkolna i pozaszkolna staje się atrakcyjniejsza, ciekawsza i bardziej pomysłowa, zaś dziecko staje się twórcą, nie jest już tylko biernym odbiorcą.

**Beata Krokocka**